

1

ĮŽANGOS SKYRIUS

apie ponios Kestner ir jos sūnaus pokalbį •
kalnų viršūnių vaizdą • drugį vardu Gotfrydas •
juodmargę katę • šiek tiek amžino sniego •
gražų vakarą ir pagrįstą tvirtinimą, kad veršiai
ilgainiui tampa jaučiais

Šįkart parašysiu tikrą kalėdinę istoriją. Tiesą sakant, norėjau ją parašyti prieš dvejus metus; paskui, jau tikrai, pernai. Bet, kaip visuomet, kas nors sutrukdydavo. Kol pagaliau mama andai neapsikentusi pasakė:

– Jeigu tu jos šiomet neparrašysi, tai per Kalėdas nieko negausi dovanų!

Tai viską ir nulėmė. Aš kuo greičiau susikroviau lagaminą, įsidėjau teniso raketę, glaudes, žalią pieštuką, baisiai daug rašomojo popieriaus ir, kai mes apsipybę prakaitu ir nusiplūkę stovėjome geležinkelio stotyje, paklausiau:

– O kas dabar?

Kadangi nė aiškinti nereikia, kaip sunku vidurvasarį rašyti kalėdinę istoriją.

„Buvo baisiai šalta, sniegas virste virto iš dangaus, o ponas daktaras Eizenmajeris, pasižiūrėjęs pro langą, nušalo ausų spenelius“, – man atrodo, kad tokios istorijos net ir labiausiai norėdamas neparašysi rugpjūčio mėnesį gulėdamas plažėje ir laukdamas saulės smūgio! O gal aš klystu?

Moterys yra praktiškos būtybės. Mano mama žinojo, ką reikia daryti. Ji priėjo prie kasos langelio, maloniai linktelėjo tarnautojai ir paklausė:

– Atsiprašau, kur rugpjūčio mėnesį yra sniego?

„Šiaurės ašigalyje“, – iš pradžių ketino atšauti tarnautoja, bet paskui pažino mano mamą, nurijo įžūlią frazę ir mandagiai atsakė:

– Kalnų viršūnėse, ponia Kestner.

Aš iškart nusipirkau bilietą į Aukštutinę Bavariją. Mano mama dar pridūrė:

– Kad negrįžtum be kalėdinės istorijos! Jeigu bus labai karšta, žiūrėk į gražų šaltą sniegą kalnų viršūnėse. Supratai?

Ir traukinys pajudėjo.

– Nepamiršk parsiušti namo nešvarių baltinių! – riktelėjo mama pavymui.

O aš, norėdamas ją truputį paerzinti, sušukau:

– Laistyk gėles!

Tada mes mojavome nosinėmis, kol dingome vienas kitam iš akių.

Taigi aš jau divi savaites gyvenu kalnų papėdėje.

Taigi aš jau dvi savaites gyvenu kalnų papėdėje prie didelio tamsiai žalio ežero ir – jeigu nesimaudau, nesimankštinu arba nežaidžiu teniso, arba neplaukiuju valtimi, irkluojama Karliuko – sėdžiu didelės pievos viduryje ant medinio suoliuko, prieš mane stovi be perstogės klibantis stalas, ir rašau savo kalėdinę istoriją.

Aplink mane žydi visokių spalvų gėlės. Smilgos pagarbiai lenkiasi vėjui. Skraidžioja drugiai. Vienas iš jų, didelė spungė, kartais aplanko mane. Aš jį praminiau Gotfrydu, mes vienas kitam patinkame. Beveik nebūna dienos, kad jis neatplasnotų ir patikliai nenuūtų ant lapo.

– Na, kaip sekasi, Gotfrydai? – klausiu aš. – Gyvenimas vis dar mielas?

Atsakydamas jis pakilnoja sparnus ir patenkintas nulekia savais keliais.

Už pievos, tamsaus eglyno pakraštyje, pūpso didelė malakų stirta. Ant jos tupi juodmargė katė ir spokso į mane. Įtariu, kad ji užkerėta, ir jeigu panorėtų, kalbėtų žmogaus balsu. Tik nenori. Kiekvienąsyk, kai prisidegu cigaretę, ji išriečia kuprą.

Popiet ji neša iš tenai kudašių, nes pasidaro per karšta. Man irgi, bet aš lieku. Ir vis dėlto: šitaip čia sėdėti netveriant iš karščio ir aprašinėti, pavyzdžiui, mūšį sniego gniūžtėmis ne taip jau paprasta.

Tada atsilošiu į suolo atkaltę, užverčiu galvą į kalnų viršūnes, kurių didžiuliuose tarpekliuose blizga vėsus amžinas

sniegas, – ir jau galiu toliau rašyti! Kai kuriomis dienomis virš ežero susitvenkia debesys, ima plaukti dangumi kalnų viršūnių pusėn, atsiremia į jas ir visas uždengia.

Tada jau, žinoma, nebepavaizduosi mūšių sniego gniūžtėmis ir kitų grynai žemiškų dalykų. Tačiau nieko baisaus. Tokiomis dienomis aš rašau kambariuose vykstančias scenas. Reikia juk rasti išeitį!

Vakarais mane paprastai parsiveda Eduardas. Eduardas – tai tikrai gražus žalas veršis su mažulyčiais ragais. Jį jau iš tolo girdi, nes vaikšto su skambalu pakaklėje. Iš pradžių skamba labai iš toli, mat veršis ganosi aukštai kalnų pievoje. Paskui skambėjimas vis artėja. Ir galop išvysti Eduardą. Jis pasirodo tarp aukštų tamsiai žalių eglių su keliomis geltonomis pienėmis snukyje, tarsi būtų jas kaip tik man nuskynęs, ir bidzena per pievą prie mano suolo.

– Na, Eduardai, jau metas baigti darbą? – klausiu aš.

Jis pasižiūri į mane didelėmis akimis ir linkteli, o jo varpelis sutilindžiuoja.

Bet dar valandžiukę paėda, nes čia yra puikių pienių ir plukių.

O aš dar parašau kelias eilutes, aukštai danguje sukant ratus ir spirale į viršų kylant ereliui.

Paskui padedu į šalį savo žaliąjį pieštuką ir paplekšnoju Eduardui per šiltą glotnų kailį. O jis pabaksnoja mane savo ragiukais, kad pagaliau pakilčiau. Tada abu traukiame per gražią margą pievą namo.

Priešais viešbutį atsisveikiname. Mat Eduardas gyvena ne viešbutyje, o už kampo pas vieną ūkininką.

Andai aš to ūkininko paklausiau apie veršį. Jis pasakė, kad Eduardas vėliau tikrai virs dideliu jaučiu.

